

Hồi 46

Nghe Chim Hót Sinh Lòng Ngờ Vực

Q

uần Tam Dương vung chưởng lên đánh. Hắn đã tưởng thân không hay, quý không biết mà chỉ một đòn là trừ xong hậu hoạn.

Triển Phi Yên vẫn khóc ròng tựa hồ vừa xót thương mẫu thân cùng đại tử, vừa buồn rầu cho thân phận mình. Dường như nàng không biết gì đến chuyện Quán Tam Dương đang âm toán mình.

Quần Tam Dương lại càng vững dạ, phóng chưởng đánh xuống đầu nàng.

Dè đầu phát chưởng chỉ còn cách đầu Triển Phi Yên chừng vài tấc thì vừa đúng lúc nàng nghiêng người đi một chút. Đồng thời nàng co khuỷu tay bên hữu về phía sau.

Khuỷu tay nàng co về một cách đột ngột. Giữa lúc Quán Tam Dương lấn sát tới phía sau. Hai người chỉ còn cách nhau không đầy nửa thước.

Cử động của Triển Phi Yên cực kỳ đột ngột, Quán Tam Dương muốn né tránh cũng không kịp nữa, thành ra ngực hắn bị khuỷu tay Triển Phi Yên huých trúng vào.

Biến diễn này dù xảy ra lúc Triển Phi Yên còn lành mạnh cũng chẳng làm cho Quán Tam Dương bị thương được. Ấy là chưa kể hắn mà kịp đề phòng, thì chỉ vận Tam Dương chân khí cho đẩy ngược ra, là nàng cũng không chịu nổi.

Lúc này, Triển Phi Ngọc bị trọng thương mới khỏi, nội lực chưa được hoàn toàn khôi phục. May mà Quán Tam Dương yên trí phát chưởng của hắn không còn thể nào chệch nữa. Không bao giờ hắn ngờ tới Triển Phi Yên mặt buồn rười rượi đang khóc suốt giọt lại có cử động bất ngờ nên hắn tuyệt không đề phòng, mà cũng không kịp vận Tam Dương chân khí, nên mới bị trúng đòn của Triển Phi Yên.

Quần Tam Dương bị khuỷu tay Triển Phi Yên thúc vào ngực vừa lúc phát chưởng của hắn gần đụng đầu nàng, hắn đột ngột dừng tay lại.

Quần Tam Dương nghĩ tới ngoại hiệu mình tự xưng là Vĩnh Bất Hoàn Thủ, hắn đã bị đòn của Triển Phi Yên trước rồi, nếu còn đánh xuống sau, tức là trả đòn. Như thế thì Vĩnh Bất Hoàn Thủ không còn ra nghĩa lý gì nữa.

Nghĩ vậy, Quán Tam Dương đành dừng tay lại để giữ cho vẹn thanh danh của mình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Triển Phi Yên, cặp mắt vẫn châu lệ đầm đìa, đột nhiên ngoảnh lại nói:

- Quán đảo chúa! Ta sơ ý đụng phải tay đảo chúa. Xin đảo chúa miễn trách cho.

Quán Tam Dương, bàn tay vẫn dừng lại trên không chưa kịp thu về. Hắn dở cười dở khóc, lộ vẻ bề bàng. Hắn biết rằng không phải Triển Phi Yên rút tay về một cách ngẫu nhiên để vô ý chạm phải ngực hắn mà nàng đã dùng cơ mưu để chơi khăm hắn.

Hắn lẩm bẩm:

- Con tam nha đầu này ghê thật! Không hiểu sao nó lại biết trước là mình toan hạ thủ để chơi mình một vở cày? Chẳng lẽ nó hiểu rõ tâm địa mình bắt Cần Quân Hiệp với mục đích gì?

Quán Tam Dương tinh thần bất định, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, rút tay về cười khờ khan nói:

- Con Tam nha đầu kia! Mi tưởng Quán đại thúc nhà mi chỉ là cái lồng phất giấy chăng?

Triển Phi Yên giơ tay lên gạt nước mắt, nói bằng một giọng cực kỳ bi thiết và thành thực:

- Quán đảo chúa! Mẫu thân ta chết mất rồi! Ta một mình lênh đênh cơ khổ chẳng còn biết nương tựa vào đâu. Bất luận đảo chúa đi đến chân trời góc bể nào, cũng xin cho ta đi theo.

Vừa rồi Quán Tam Dương đã chắc mẫm phát chuông của mình kết liễu nàng rồi, thì hắn chỉ còn một việc đem Cần Quân Hiệp đi xa. Hắn không nghĩ gì đến chuyện khác hơn nữa. Nhưng bây giờ biến diễn bất ngờ xảy ra thì chương trình hành động của hắn cần thay đổi lại. Hắn nghĩ thầm:

- Từ đây đến Miêu Cương đường xá xa xôi, kẻ hàng vạn dặm. Vậy trước khi mình xin làm môn hạ Độc Long tôn giả, cần phải tìm một nơi nào để dấu Cần Quân Hiệp chắc chắn đã. Xem chừng con ranh này có một mối tình khăng khít với thằng lỏi Cần Quân Hiệp. Âu là ta lợi dụng con ranh này săn sóc gã kẻ ra cũng tiện cho mình.

Hắn nghĩ vậy rồi thay đổi chủ ý, không lập tâm hạ sát Triển Phi Yên nữa. Hắn trở tay vào Cần Quân Hiệp nói:

- Ngươi biết gã này rồi chứ? Gã trúng chất kịch độc nên tâm thần mê muội, không còn biết gì nữa. Ta cần phải nghĩ cách cứu gã...

Nói tới đây Quán Tam Dương ngừng lại đưa mắt ngó Triển Phi Yên xem nàng có lộ vẻ gì không. Hắn thấy nàng vẫn sụi sùi, nghe hắn nói một cách hững hờ, dường như nàng bận tâm lo cho thân phận mình trong hoàn cảnh cô đơn hơn là để ý đến câu chuyện người khác.

Quán Tam Dương lại nói tiếp:

- Ta cần có một người để trông nom quán cố gã. Người muốn theo ta đi cũng được. Nhưng phải nhớ luôn luôn là lúc nào cũng để ý đến gã, đừng để gã đi mất. Người có chịu như vậy không?

Triển Phi Yên gật đầu đáp:

- Việc này ta thiết tưởng chẳng có gì là khó khăn cả.

Quán Tam Dương lại đưa mắt nhìn Triển Phi Yên, thấy nàng vẫn mặt ủ mày chau, đầy vẻ lo buồn, không có nét nào tỏ ra nàng đang suy nghĩ quý kế âm mưu. Hắn tự nhủ:

- Dù con Tam nha đầu này có hoàn toàn khôi phục nội thương, cũng không phải là tay địch thủ với mình, thì mình cũng chẳng có điều chi đáng ngại cho lắm. Bây giờ mình hãy đem cả đi Miêu Cương rồi tìm một nơi sơn động hẻo lánh nào giam cả ả lẫn thằng lỏi kia vào với nhau, để ả trông nom gã, như thế là ổn hết.

Quán Tam Dương càng ngẫm nghĩ càng lấy làm đắc ý rồi nói:

- Được rồi! Thế thì bây giờ người cuối chung lừa với Cần Quân Hiệp, chúng ta lập tức thượng lộ.

Triển Phi Yên không nói gì nữa. Nàng chạy đến bên con lừa đen, nhảy lên ngồi đằng sau Cần Quân Hiệp để giữ cho chàng.

Cần Quân Hiệp vẫn tro như khúc gỗ, để mặc ai muốn làm gì chàng thì làm.

Triển Phi Yên thấy tình hình này thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm chua xót. Nàng ngồi trên lưng lừa giữ vững cho Cần Quân Hiệp rồi giật cương cho lừa chạy.

Con lừa tuy nhỏ, phải mang những hai người, nhưng cước bộ nó không vì thế mà giảm phần mau lẹ. Vó lừa giậm xuống đất lộp cộp, phóng chạy như bay.

Quán Tam Dương thi triển khinh công chạy bộ đi trước để dẫn đường cho con lừa. Ba người trông về hướng nam mà đi.

Dọc đường ba người gặp vô số khách võ lâm. Nhưng họ thấy con lừa đen nhỏ và tướng cố cò kỳ dị của Quán Tam Dương đều kính cẩn đứng tránh sang bên đường để nhường lối đi, chờ cho bọn này đi rồi mới dám cất bước.

Cũng có người vì sợ hấn mà giả vờ như không trông thấy, đi lướt qua bên hấn cho nhanh.

Những người địa vị kha khá trong võ lâm cũng chỉ cất tiếng gọi một câu rồi mặc kệ cho ba người rong ruổi.

Đại khái các khách võ lâm đều biết Vĩnh Bất Hoàn Thủ Quán Tam Dương là một tay lợi hại vô cùng, chẳng tội gì mà dây dưa với hấn để mua thù chuốc hận.

Mấy ngày đầu, trong lòng Quán Tam Dương còn băn khoăn lo lắng đến lão già ốm o lờ ra xuất hiện một cách đột ngột để cướp Cần Quân Hiệp đem đi.

Dọc đường không xảy ra chuyện gì, Quán Tam Dương hết qua Hoàng Hà rồi Trường Giang xuống đến địa phận đất Giang Nam.

Trong khoảng thời gian hơn một tháng trời đi đường, Quán Tam Dương không thấy lão ốm o xuất hiện, hấn mới yên tâm.

Một hôm, trời đã xế chiều, ba người đi theo ven bờ một con sông nhỏ chừng được nửa dặm thì đến một cây cầu đá nhỏ bắc qua sông. Dưới cầu nước chảy trong veo.

Tại miền Giang Nam rất nhiều sông ngòi nên phong cảnh cầu đá sông nước là thường thấy.

Quán Tam Dương đi trước dẫn cho lừa sang cầu. Lừa vừa ra tới giữa cầu thì dưới sông có một con thuyền nhỏ đi lườn qua gầm cầu.

Nước chảy róc rách, tiếng thuyền chèo bì bõm. Đứng lái thuyền, một người tay cầm sào trúc giơ lên, trông chừng như đâm ngọn sào vào mặt Triển Phi Yên.

Hơn một tháng nay thương thế Triển Phi Yên đã hoàn toàn khỏi hấn và nội lực nàng đã trở lại như cũ. Tuy bị ngọn sào phóng tới mặt một cách bất ngờ, nàng phản ứng rất mau lẹ, nghiêng người tránh được ngay.

Lúc tránh ngọn sào, nàng nhanh mắt trông thấy đầu sào có buộc một tấm giấy nhỏ. Bất giác nàng động tâm vươn tay ra rút lấy mảnh giấy.

Cây sào trúc lập tức rút về.

Triển Phi Yên lại để ý nhìn tới người cầm sào, chỉ thấy y đầu đội một chiếc nón lá rộng vành, nên không nhìn rõ mặt.

Con thuyền lướt qua dưới gầm cầu rồi vừa chèo bơi, vừa sào đẩy lướt đi băng băng.

Chớp mắt con thuyền lượn vào khúc quanh trong dòng sông rồi không thấy đầu nữa.

Triển Phi Yên nắm chặt mảnh giấy trong lòng bàn tay rồi nhìn ra phía trước thì thấy Quán Tam Dương vẫn cắm đầu đi miết, dường như hắn không biết gì đến những diễn biến vừa xảy ra.

Triển Phi Yên cẩn thận hơn, nàng giữ vẻ mặt thản nhiên để lờ đi một lúc nữa, rồi mới mở mảnh giấy ra coi lên thì thấy dòng chữ lạch lạch sau đây:

“Ta đợi ngươi ở cây liễu cổ thụ bên bờ sông. Ngươi mau tới đó hội diện”.

Cuối thư không thụ danh ai cả.

Triển Phi Yên xem xét nét chữ gầy guộc và cứng cỏi, bất giác động tâm. Nàng muốn ngó lại người cầm sào để nhận diện, nhưng y đã mất hút rồi.

Triển Phi Yên xem xong cất mảnh giấy đi. Trong lòng nàng suy nghĩ rất nhiều. Nàng tự hỏi:

- Người đưa mảnh giấy này cho ta là ai? Y hẹn ta tới đó để làm gì?

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu lẩm bẩm:

- Phải rồi! Phải rồi!...

Nàng để lừa đi thêm mười trượng nữa rồi lên tiếng gọi Quán Tam Dương:

- Quán đảo chúa! Quán đảo chúa!

Quán Tam Dương nghe tiếng Triển Phi Yên vẫn tiếp tục cất bước đều, chỉ hỏi vọng lại:

- Có chuyện chi vậy?

Triển Phi Yên nói:

- Quán đảo chúa hãy đi trước, rồi ta sẽ tới sau.

Quán Tam Dương dừng lại hỏi:

- Ngươi định đi đâu? Có việc gì?

Triển Phi Yên là tay lý sự già. Nàng giậm chân đáp:

- Con gái lớn rồi có chút việc riêng trong mình thì đến cha mẹ cũng không tiện hỏi vặn. Quán đảo chúa tra hỏi làm chi?

Quán Tam Dương nghe nàng nói vậy đâm ra lúng túng. Hơn nữa đi với nhau đã một tháng trời, Triển Phi Yên vẫn tỏ ra ngoan ngoãn yên phận giữ mình. Vì thế mà tấm lòng hắn ngờ vực nàng cũng giảm đi rất nhiều. Hắn vội gật đầu nói:

- Được rồi! Người đi đi! Ta chờ người ở phía trước mặt. Người phải mau lên, đừng để ta nóng ruột nghe!

Triển Phi Yên nói:

- Dĩ nhiên là thế! Chính ra ta phải sợ đảo chúa đi mất hút rồi không biết đâu mà tìm. Đảo chúa cần chi phải cần dặn. Lâu lắm là chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà, ta sẽ đến ngay.

Quần Tam Dương chờ cho Triển Phi Yên xuống rồi, hấn nhảy lên lưng lừa để giữ Cần Quân Hiệp và tiếp tục đi về phía trước.

Triển Phi Yên chờ cho hai người cưỡi lừa đi xa rồi, nàng men theo bờ sông mà đi. Đi chừng mấy chục trượng thì quả nhiên thấy một cây liễu cổ thụ. Một cơn gió rung cành liễu phất phơ lướt trên mặt sông làm cho dòng nước chỗ vùng sông này đang yên lặng thành lăn tăn sóng gợn.

Dưới gốc liễu có một người ngồi. Người này tuổi đã già, tóc bạc phất phơ.

Triển Phi Yên nhìn kỹ lại, chính là lão ốm o. Nàng không tỏ vẻ gì sửng sốt, dường như đã đoán ra từ trước rồi.

Lão ốm o đang ngồi vừa thấy bóng nàng liền giơ tay ra vẫy và cất tiếng gọi:

- Người lại đây!

Lúc này hai người còn cách nhau chừng sáu bảy trượng, nhưng thanh âm lão vang lên tựa hồ như người nói ngay ở bên tai.

Triển Phi Yên băng mình đi. Nàng chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã đến bên lão ốm o, nhưng nàng vẫn lăm lăm không nói gì.

Lão ốm o nhìn nàng hồi lâu rồi mới lên tiếng hỏi:

- Người bị nội thương đã hoàn toàn bình phục chưa?

Triển Phi Yên buông một tiếng thở dài rồi lạnh lùng đáp:

- Văn bối đã bình phục rồi.

Lão già ốm o nói bằng một giọng khô hài nhưng vẻ mặt rất nghiêm nghị:

- Hôm ấy lão phu bằng lòng cho người đi theo Cần Quân Hiệp. Người đã theo gã hơn một tháng trời, từ phía bắc Hoàng Hà cho tới phía nam Trường Giang. Như vậy đã đủ chưa?

Triển Phi Yên lẳng lặng cúi đầu xuống, không nói nửa lời.

Lão ốm o từ từ đứng lên nói:

- Người đừng giở trò nữa. Hãy theo lão phu lại đây!

Triển Phi Yên vội nói:

- Tiền bối! Văn bối đã xem tình hình thì Quán Tam Dương quả nhiên đưa gã đi Miêu Cương.

Lão ốm o nói:

- Dĩ nhiên là thế. Quán Tam Dương đi chuyến này mạo phạm vào một điều tối kỵ trong võ lâm, là lạy một kẻ tà môn làm sư phụ. Số là hấn đi Miêu Cương xin vào làm môn hạ Độc Long tôn giả để học phép Hấp Tinh thần công về hút hết nội lực trong người Cần Quân Hiệp. Nếu hấn mưu đồ cho thọ mạng sống lâu thì còn nghe tạm được. Nhưng cuộc âm mưu để trở thành một tay võ công quán thế mà làm điều phi nghĩa thì không thể nào tha thứ được.

Triển Phi Yên bất giác thở lên hồng hộc, vì nàng sợ âm mưu của Quán Tam Dương có nguy hại đến Cần Quân Hiệp. Nàng hỏi ngay:

- Tiền bối! Tiền bối đã biết rõ hấn dùng mưu sâu kế độc mà sao lại để hấn đi không ngăn chặn lại? Chuyến này hấn đem Cần Quân Hiệp đi thì còn chi là đời y?

Lão ốm o tủm tủm cười đáp:

- Người cứ yên tâm đừng lo ngại chi hết. Võ công hấn rất cao cường, đại khái người võ lâm chẳng ai dám gây sự với hấn. Mặt khác, không đời nào hấn để Cần Quân Hiệp cho người phái Độc Long nhìn thấy đâu. Thế thì gã ở trong tay Quán Tam Dương là nơi an toàn nhất, người còn băn khoăn làm chi?

Triển Phi Yên lại hỏi:

- Nhưng nếu hấn học phép Hấp Tinh thần công rồi về thu hết nội lực của Cần Quân Hiệp thì sao?

Lão ốm o giơ tay ra vỗ vào vai Triển Phi Yên đáp:

- Người tưởng học phép Hấp Tinh thần công dễ lắm hay sao? Ta e rằng Quán Tam Dương bị trăm cay nghìn đắng cũng chưa chắc đã được một chút võ ngoài của môn này đâu.

Triển Phi Yên vẫn chưa hết thắc mắc, nàng hỏi:

- Vạn nhất mà hấn học thành tài thì sao?

Lão ốm o cười đáp:

- Dù cho hấn có học được chẳng nữa thì trong khoảng thời gian hai ba năm trời, chúng ta cũng đủ thì giờ tìm cho ra hết tám con ngựa sắt. Khi có đủ ngựa sắt rồi, chúng ta hãy đi Miêu Cương để tìm Cần Quân Hiệp cũng chưa muộn. Hiện nay chúng ta nên mừng rằng đã gửi gã vào tay Quân Tam Dương rồi.

Triển Phi Yên tuy nghe lão ốm o nói rất có lý, nhưng nàng vẫn chưa yên dạ. Nàng đứng ngăn người ra hồi lâu, buông một tiếng thở dài rồi ấp úng nói:

- Y... một mình... ở nơi đất khách... lại tinh thần hôn mê...

Lão ốm o ngắt lời:

- Dù người có ở bên mình gã thì gã cũng chẳng hay biết gì mà còn lỗ việc của người phải làm.

Triển Phi Yên hỏi:

- Bây giờ vẫn bối phải làm gì?

Lão ốm o đáp:

- Người phải mau đi tìm nhị thư người để hỏi lấy con ngựa ở trong tay y. Theo lời người đã nói với ta thì trong mình người cũng có một con, rồi bị thất lạc sau khi bị thương có phải thế không?

Triển Phi Yên đáp:

- Đúng thế.

Lão ốm o nói:

- Dĩ nhiên con ngựa sắt đó trong mình nhị thư người.

Triển Phi Yên vẫn ngần ngừ không muốn đi. Nàng nói:

- Nhị thư vẫn bối bây giờ chẳng biết ở đâu? Văn bối làm sao mà tìm được?

Lão ốm o nói:

- Người đừng thoái thác nữa. Ta đã được tin nhị thư người hiện đến Giang Nam rồi. Y cùng ở với Đường Uyển Ngọc một nơi, dường như ở trên núi Cự Lạc bên Thái Hồ. Chắc là Bách lão bà ẩn cư tại đó đã lâu, nên rủ rê cả hai người tới đó. Người cứ đến núi Cự Lạc thế nào cũng gặp.

Triển Phi Yên không còn cách nào từ chối được nữa, nhưng nàng nghĩ tới Cần Quân Hiệp chỉ có một mình mà thần trí lại hôn mê. Chàng ở với Quân Tam Dương là người có đã

tâm nham hiểm ở tận cõi Man Hoang xứ Miêu Cương thì thật là một mối nguy hiểm vô cùng cho tính mạng chàng.

Nghĩ tới đây, Triển Phi Yên tưởng chừng như chân mình đeo vật gì nặng tới nghìn cân, không muốn lê bước đi nữa.

Lão ốm o sa sầm nét mặt, quát to:

- Đi mau lên!

Lão đứng đối diện với Triển Phi Yên. Tuy lão chưa giơ tay lên mà chưởng lực thấu qua tay áo xô ra ngoài.

Triển Phi Yên thấy một luồng đại lực xô ra, nàng không tự chủ được, bị hất tung lên. Người nàng đang lơ lửng trên không thì lão ốm o lại phóng thêm một luồng đại lực nữa, hất bắn nàng sang bờ bên kia con sông nhỏ.

Triển Phi Yên đứng bờ bên kia vội nói:

- Tiền bối! Nếu Cần công tử mà xảy chuyện bất trắc thì tiền bối...

Nàng chưa dứt lời thì lão ốm o đã lạng người đi như một chiếc bóng rồi mất hút.

Triển Phi Yên ngẩn người ra hồi lâu. Nàng lẩm bẩm:

- Lão ốm o này xuất hiện bất thường, đi chẳng ai thấy, đến chẳng ai hay. Võ công lão đã đến mực cao thâm khôn lường. Cho đến bây giờ mà mình vẫn chưa biết lão là ai. Lão đã an bài như thế này chắc là đúng lý không thể sai lầm được. Mình phải nghe theo lời lão chỉ bảo mới xong. Việc đầu tiên là mình phải đến ngay núi Cực Lạc bên Thái Hồ để kiểm nghiệm.

Triển Phi Yên đã được lão ốm o kể cho hay những hành vi của Triển Phi Ngọc. Bây giờ nàng phải đi chạm mặt cô chị lòng dạ hiểm sâu thì không khỏi hãi hùng.

Triển Phi Yên theo nẻo duyên giang mà đi, trong lòng trăm mối tơ vò, mặt buồn rười rượi, cặp lông mày buông rủ. So với khi trước, nàng vui tươi nhảy nhót như chim sẻ, thì tưởng chừng bây giờ là người khác, chứ không phải nàng.

Triển Phi Yên đi chừng được nửa dặm, bỗng nghe phía trước có chim hót líu lo vang lên bên tai không ngắt. Nàng tưởng chừng như có đến hàng trăm hàng ngàn con tụ tập vào một nơi.

Triển Phi Yên ngẩng đầu nhìn ra thì ở phía xa xa bên bãi sông có một tảng đá lớn. Trên tảng đá có một đạo nhân ngồi.

Bên mình đạo nhân rất nhiều chim chóc đủ màu sắc, bay chuyền nhảy nhót ríu rít hót vang. Con thì đứng trên vai áo đạo nhân, có con lại đứng cả lên đỉnh đầu y.

Đạo nhân này cũng chúm môi bắt chước tiếng chim:

- Húi hu! Húi hu!

Triển Phi Yên trong lòng rất lấy làm kỳ. Nàng từ từ tiến về phía trước. Khi đến nơi, nàng nhìn rõ đạo nhân này nước da đen nhẻm, mặt gầy như hạc, mắt lõm, răng lồi, lưỡng quyền cao nhô lên. Tướng mạo chẳng khác gì xác chết, trông mà phát khiếp. Chỉ có hai mắt chiếu ra những tia sáng loáng.

Đạo nhân thấy Triển Phi Yên đến, chỉ đưa mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái, rồi quay đi tiếp tục công việc học tiếng chim của mình. Đạo nhân lại chúm môi:

- Húi hu!... Húi hu!...

Triển Phi Yên đã là một tay nội công gia truyền về môn "Bách Cầm liên minh, Tru Trâm đoạn hồn". Công việc thứ nhất trong môn này là chuyên học các tiếng chim hót. Bây giờ nàng thấy đạo sĩ cũng học tiếng chim thì không khỏi ngửa ngề. Nàng cũng chúm môi hót lên những tiếng như giọng oanh vàng rất uyển chuyển lọt tai.

Mấy con hoàng oanh trước mặt đạo sĩ đang bay nhảy, vừa nghe tiếng nàng hót đột nhiên vút lên không bay đi xa. Xem tình hình này thì biết rằng chúng sợ tiếng nàng hót mà bay đi.

Triển Phi Yên đùa một chút rồi chẳng thấy gì hứng thú nữa, toan trở gót ra đi.

Nàng chưa kịp cất bước thì đạo nhân trợn mắt lên nhìn nàng, ra chiều căm tức nói:

- Ngươi cút đi cho mau!

Triển Phi Yên lại nổi tính bướng bỉnh. Chính nàng đã toan đi, nhưng thấy đạo nhân quát đuổi thì nàng lại không chịu đi nữa.

Nàng cũng trợn mắt lên quát hỏi:

- Ta không đi thì ngươi đã làm gì được ta?

Đạo nhân quắc mắt lên, đứng phắt dậy nhìn nàng.

Triển Phi Yên tưởng đạo nhân sắp động thủ. Ngờ đâu hành động của y đã trái với ý nghĩ của nàng. Đạo nhân đứng lên rồi phất tay áo dài rộng thùng thình một cái rồi bỏ đi.

Đạo nhân đi rồi, mấy trăm con chim cũng ríu rít vang lên rồi bay đi theo chứ không chịu rời bỏ đạo nhân.

Triển Phi Yên lại càng ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm:

- Đạo nhân này hẳn là người có lai lịch nhiều đây. Ta thử hỏi y xem sao.

Nàng nghĩ vậy rồi đi nhanh mấy bước cho kịp đến bên đạo nhân.

Nàng cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi đạo trưởng: Đây lên Thái Hồ đi đường nào? Xin đạo trưởng chỉ bảo cho.

Nàng đã chắc đạo nhân đang tức mình tất không trả lời mình thì sẽ liệu sau.

Ngờ đâu đạo nhân dừng bước hỏi lại:

- Thái Hồ rộng bao la đến ba vạn sáu ngàn mẫu. Bờ bên đông cách bờ bên tây đến mấy trăm dặm. Cô nương muốn đến khu nào trong Thái Hồ?

Triển Phi Yên buột miệng đáp ngay:

- Ta muốn đến núi Cực Lạc trên bờ Thái Hồ.

Đạo nhân vừa nghe nàng nói, liền háng giọng một tiếng. Hai cánh tay y rung lên một cái, khiến cho đàn sếu đứng bên mình lão bay bổng lên lưng trời.

Đạo nhân cặp mắt sáng loáng đảo nhìn bốn mặt, rồi đứng ngậy người ra nhìn Triển Phi Yên hồi lâu, không nói gì hết.

- o O o -